

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: Trestněprávní zásady v řízení o přestupcích
Student/ka: Miroslav Ivanov
Autor posudku: prof. JUDr. Martin Kopecký, CSc.

Posuzovaná diplomová práce o rozsahu cca 60 stran číslovaného textu (bez titulních stran, obsahu, resumé a seznamu literatury) se věnuje různým otázkám řízení o přestupcích, zejména z pohledu, nakolik se zásady uplatňované v trestním řízení uplatňují v řízení o přestupcích. Pojem „trestněprávní zásady“, který je obsažen i v názvu práce, tak zřejmě má vyjadřovat procesní zásady trestního řízení. Rozbor jednotlivých institutů se jeví ale dosti povrchní, naznačena je sice řada zásad, ale žádná z nich není rozebrána nějakým hlubším způsobem, který by odhaloval, s jakými problémy se lze při uplatňování zásad setkat.

Z úvodu na str. 1 není jasné, co považuje autor za obecné právní principy a co za trestněprávní zásady – má to být totéž, nebo je mezi nimi nějaký vztah?! To se čtenář nedozví.

Již v první kapitole, nazvané „Správní právo trestní a trestní právo“ (od str. 3), se měl autor věnovat rozdílným pojmům „správní právo trestní“ a „trestní právo správní“ – jaký by měl být dle jeho názoru užíván, když se v literatuře setkáváme s oběma.

Ke str. 10: sankci zákazu činnosti neobsahoval „přestupkový zákon z roku 1990“, ale tato byla zakotvena do tehdejší úpravy přestupkového práva zavedena až pozdější novelou. Není jasné, o co opírá autor na str. 21 tvrzení, že je v rámci řízení „právo zvolit si obhájce“ – lze snad klást rovnítko mezi obhájcem a zmocněncem ve správním řízení?!

Práce se od str. 25 věnuje „zásadě materiální pravdy“ a dokazování, vůbec se však nevypořádává s problémem, že vedle důkazů existují i jiné podklady pro rozhodnutí, tedy že se často v přestupkovém řízení ani „nedokazuje“. Není třeba rozebrána problematika konkrétních závěrů plynoucích z protokolu o kontrole, která předcházela přestupkovému řízení.

Text o zásadě zákazu sebeobviňování (str. 39) vůbec neřeší otázku využitelnosti podkladů, které musel budoucí obviněný předložit kontrolnímu orgánu v rámci kontroly, která se probíhala před zahájením řízení o přestupku.

Text o zásadě „ne bis in idem“ (str. 43) opomíjí čl. 4 Protokolu č. 7 k EÚLP, ačkoli to je pravý základ této zásady. No a tento text nerozebírá, kdy je dáno „in idem“, jak řešit situace, kdy různé správní orgány mají pravomoc projednávat přestupky způsobené stejným jednáním, ale s různými chráněnými zájmy.

O tom, že výše uvedené otázky je třeba řešit, by autor diplomové práce zjistil již podrobnějším studiem těch pramenů, které v práci cituje, samozřejmě je jim věnována ale další literatura a judikatura.

Úroveň práce snižuje i způsob uvádění poznámek pod čarou. To spočívá např. ve zcela neobvyklém uvádění citovaných paragrafů až za názvem zákona a tečkou, neuvádění jmen konkrétních autorů v knihách vydaných autorským kolektivem atd.

V připomínkách by bylo možné pokračovat, ale není úkolem oponenta uvádět všechny.

Text práce byl ověřen systémem THESES.CZ, podle něhož je shoda s jiným pramenem 5 %.

Navrhuji hodnocení práce „dobře“.

Doporučuji diplomantovi, aby se v rámci ústní obhajoby zaměřila na otázku uplatnění zásady ne bis in idem při projednávání a trestání přestupků.

V Plzni dne 19. dubna 2022

prof. JUDr. Martin Kopecký, CSc.